

ผลของกรรมและอนิสงส์ของการปฏิบัติธรรม

อุษา เดือนงามจริง

P21001

ข้าพเจ้าได้มาปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน เมื่อประมาณปี ๒๕๔๓ เนื่องจากช่วง
นั้นประสบปัญหาจากภาวะเศรษฐกิจ สามีทำธุรกิจส่วนตัวเล็กๆ มีรายได้พอสมควรกับ
ครอบครัวเล็กๆที่กำลังสร้างตัว มีรถกระบะ ๑ คันสำหรับส่งของ เราเริ่มจะขยับขยายหา
บ้านใหม่ แต่เมื่อได้รับผลกระทบจากสภาวะเศรษฐกิจ ทุกอย่างก็ต้องหยุดลง เกิดภาวะ
หนี้สินมากมาย ธุรกิจไปไม่รอด

ข้าพเจ้าเริ่มเข้าวัด (ปกติเป็นคนชอบทำบุญใส่บาตร แต่ไม่เคยสวดมนต์ปฏิบัติ
ธรรม) ข้าพเจ้าไปเจอหนังสือกฎแห่งกรรมของ หลวงพ่อจรัญหลายเล่ม และเกิดแรง
ศรัทธา คิดว่าคงเป็นกรรมของครอบครัวเราที่ต้องเจอสภาพเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็เริ่มสวด

มนต์และเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดนี้ โดยตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่าขอชาติใช้กรรมที่ทำมา ไม่ว่าจะ
อะไรจะเกิดขึ้นก็จะยอมรับ มีกรรมอะไรก็เข้ามาเลย จะชาติใช้ให้หมด ช่วงนี้สามียังไม่
ค่อยศรัทธาเท่าไรนัก ทุกครั้งที่มาวัด สามีก็จะเป็นคนมาส่ง เวลาจะทำบุญข้าพเจ้าก็
อยากจะมาทำที่วัดอัมพวัน สามีบ่นในใจทุกครั้งที่มา (สามีเล่าให้ฟังทีหลัง) วัดที่
กรุงเทพฯมีเยอะแยะทำไมมาตั้งไกล แต่ก็แปลกนะ บังเอิญหรือเปล่าไม่ทราบ พามาทุก
ครั้งรถมีปัญหาเกือบทุกครั้ง พอมาถึงวัดแล้ว เวลาจะกลับมักเกิดยางแบน ยางแตก
ต้องวิ่งหาช่างแถวๆวัดนี้แหละ แต่ก็ยังมาเรื่อยๆ

ช่วงนั้นข้าพเจ้าสวดมนต์เกือบทุกวัน มาวัดแค่ปีละครั้ง ปฏิบัติธรรมที่บ้านแต่ไม่
ต่อเนื่องทุกวัน ทำเช่นนั้นได้ประมาณเกือบ ๒ ปี รู้สึกว่าปัญหายิ่งเพิ่มพูนเข้ามา
การเงินย่ำแย่ เป็นหนี้สินพัวพันไปหมด สวดมนต์ไปร้องไห้ไป ครั้งสุดท้ายจำได้ว่าใน
ขณะที่สวดมนต์น้ำตาไหลพรากๆ สะอื้นอึกๆ ลูกชายตอนนั้นประมาณ ๖-๗ ขวบ เดิน
มาถามว่าแม่ร้องไห้ทำไม แม่สวดมนต์แล้วทำไมร้องไห้ ขณะนั้นข้าพเจ้าหยุดสวดและก็
หยุดไปเลย เลิกปฏิบัติด้วย ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพอแล้วนะ รับไม่ไหวแล้ว ปัญหามากมายมี

เข้ามาตลอด ยิ่งทำบุญมากกรรมก็ตามมามาก เหมือนที่หลวงพ่อบอกทุกอย่าง เมื่อเรา
เริ่มสร้างบารมีก็เหมือนเริ่มมีเงิน กรรมก็ตามมาทวงเหมือนเจ้าหนี้มาทวงเงิน

เมื่อข้าพเจ้าหยุดทุกอย่าง ชีวิตครอบครัวก็ดีขึ้น สามปีไม่มีงานทำ รายได้ไม่มี
เข้ามา มีแต่เงินเดือนข้าพเจ้าเพียงเล็กน้อย นี่ก็ต้องชำระ ทุกอย่างหนักอึ้งไปหมด ได้
แต่นอนร้องไห้กับสภาพตัวเอง คืนหนึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นหลวงพ่อ ท่านกำลังนำสวดมนต์
ทำวัตรเย็น ก่อนที่ท่านจะจุดธูปเทียน ท่านก็หันมามองข้าพเจ้า มองแบบชำเลืองมอง
นะ แล้วพูดเสียงดูๆว่า “สวดมนต์ซิ สวดมนต์” ตอนนั้นข้าพเจ้าตื่นมาก็ได้พิจารณาดูว่า
การสวดมนต์ไหว้พระอย่างน้อยๆก็ทำให้จิตใจเราสงบ ถ้าเราสวดแบบมีสติไม่คิดไม่
ฟุ้งซ่าน สวดอย่างมีสติ จิตก็จะนิ่งเป็นสมาธิ ความคิดดีๆก็จะเกิด นี่เองที่เรียกว่า
ปัญญา

ข้าพเจ้าคิดย้อนกลับไปเมื่อประสบปัญหาใหม่ๆ ข้าพเจ้าเริ่มสวดมนต์ปฏิบัติธรรม
ทั้งๆที่ช่วงนั้นครอบครัวเรามีรายได้น้อย รายจ่ายมาก พอถึงคราวจนจริงๆก็มีคนมา
ช่วยเหลือ มีงานเล็กน้อยๆเข้ามาให้สามารถอยู่มาได้ตลอด ไม่ถึงขั้นตกอับหรืออดอยาก

เป็นเพราะเราทำด้วยจิตอันเป็นโลภะนั่นเอง โดยข้าพเจ้าหวังว่าจะต้องถูกหวย จะต้อง
รวย จะได้หมดหนี้เร็วๆ จะได้มีบ้านใหม่ เพราะคาดหวังไว้เช่นนี้ ถึงได้มองไม่เห็นผล
แห่งบุญนั้น ทำให้เลิกปฏิบัติ

ข้าพเจ้าเริ่มต้นสวดมนต์แล้วกลับมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอีกครั้งในปี ๒๕๔๖
คราวนี้มา ๗ วัน ในวันที่ ๔ ของการปฏิบัติ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นสภาวะธรรมหรือไม่
รู้สึกตัวเองเบาสบายมีแสงสว่างรอบกาย เกิดปีติมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก แต่เผชิญ
เคยอ่านหนังสือเจอมาบ้างว่าอย่ายึดติดจะหลงทาง ข้าพเจ้าก็กำหนดรู้แล้วมาดูอาการ
พองยุบที่ท้องเหมือนเดิม ทุกอย่างก็เป็นปกติ แต่ความอยากมีอยู่ พอถึงเวลาปฏิบัติก็
อยากเป็นเช่นนั้นอีก ตั้งแต่นั้นมาไม่มีผลก้าวหน้าในการปฏิบัติเลย จิตเป็นโลภะเช่นเดิม

อานิสงส์เริ่มเกิดกับสามีข้าพเจ้า ก่อนหน้านี้สามีไม่ค่อยสนใจหรือศรัทธาเท่าไร
แต่พอเครียดมากๆ ไม่มีทางออก เขาก็หยิบหนังสือของหลวงพ่อกุมาอ่านแล้วเริ่มปฏิบัติ
ตามข้าพเจ้า คือสวดมนต์ สวดพาหุงฯ มหาภาฯ แล้วสวดบทพระพุทธานุสสติ ๓-๓
หนึ่ง สวดพระคาถาชินบัญชรด้วย ข้าพเจ้าจำได้ว่า สามีสวดมนต์อยู่ได้ประมาณ ๒-๓

เดือน เราเริ่มหันหน้าเข้าหากัน เริ่มพูดคุยปรึกษาหารือกัน ก่อนหน้านั้นเราต่างฝ่ายต่าง
เครียด ไม่ค่อยคุยกัน จะพูดกันก็ต่อเมื่อมีเรื่องต้องพูด เราเริ่มมีทางออก สามี้ออกรถ
แท็กซี่มือสองแล้วผ่อน ทั้งนี้เราได้รับการช่วยเหลือจากพี่ชายและพี่สะใภ้ โดยเฉพาะ
พี่สะใภ้ซึ่งทำร้านอาหารก็เจอปัญหาเช่นกัน แต่พี่ก็เมตตากับเรามาก ช่วยเหลือทุกเรื่อง
แม้แต่ของใช้ของกิน ข้าพเจ้าจะไม่ลืมพระคุณเลย

สามีเริ่มตามข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดรวมทั้งลูกชายด้วย เรามากันทั้ง
ครอบครัว เมื่อครบกำหนดกลับสามีพูดว่าอยากมาอีก ถ้าการเงินดีขึ้นหนี้สินบางเบา
จะขอมาอีก และทุกปีตั้งแต่นั้นครอบครัวเรามากันบ่อยขึ้น และสามีก็เกิดความรักความ
ศรัทธาในหลวงพ่อจรัญจนเต็มเปี่ยมเช่นเดียวกับข้าพเจ้า

แต่ก่อนข้าพเจ้าเป็นคนขี้โมโห หงุดหงิดง่าย เจ้าอารมณ์ ไม่ยอมใคร แต่พอเรา
ได้สวดมนต์ทุกวัน ได้เข้าปฏิบัติธรรมเจริญกรรมฐาน ทุกอย่างดีขึ้น มองโลกในแง่ดี
จิตใจดี ทุกคนเกิดมาตามกรรม ผลที่ได้รับเกิดจากเหตุที่ได้กระทำไว้เอง ไม่ว่าจะใน
อดีตชาติหรือปัจจุบันชาติ เหตุดีผลย่อมดี ปัจจุบันข้าพเจ้ามีความสุข ครอบครัวเรามี

ความเป็นอยู่ดีขึ้น หนี้สินเบาบางลง และเชื่อว่าอีกไม่นานก็จะหมดถ้าเราหยุดความ
อยากลงได้ สามปีได้แท้ก็ค้นใจใหม่ดีกว่าเดิมไม่ต้องผ่อนแล้วด้วย เลิกเหล้าเลิกบุหรี่
เด็ดขาด ไม่เที่ยว ใช้เวลาว่างอยู่กับครอบครัว ลูกชายก็ดี การเรียนดี เล่นดนตรีไทย
ระนาดเอก กำลังฝึกเป็นนักกีฬาว่ายน้ำของกรมพลศึกษา ได้ธรรมศึกษาชั้นโท เมื่ออายุ
๙ ขวบ นี่คือการสุขของข้าพเจ้า นี่คือผลบุญที่ข้าพเจ้าได้รับ นี่คือการอันสงฆ์ของการ
สวดมนต์และปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน ถ้าข้าพเจ้าไม่เจอหนังสือกฎแห่งกรรมของ
หลวงพ่ोजรัญเมื่อ ๗ ปีที่แล้ว ไม่รู้ว่าครอบครัวและชีวิตของข้าพเจ้าจะเป็นเช่นไร

กฎแห่งกรรมที่เคยได้รับ

เมื่อตอนเด็กๆข้าพเจ้าเป็นคนชอบรังแกสัตว์ โดยเฉพาะบรรดามดทั้งหลาย ที่จริง
ก็ไม่ชอบรังแกหรอก เรียกว่าชอบทดลองมากกว่า เวลาเจอมดชอบเอาน้ำราด คิดว่าถ้า
น้ำแห้งไปหมดแล้วมดจะตายบ้างไหม ชอบจุดไฟกับกระดาษ แล้วถือไลให้มดมันหนี
เคยได้ยินมาว่าใส่เดือนมันตายยาก ต้องใช้ผงซักฟอกโรย ก็ลองบ้าง มันหนีไปหนีมา
ตายจริงๆ ทำแล้วก็แล้วไปไม่ทำอีก แต่ไม่คิดว่ามันจะเป็นกรรมติดตามมา

ตอนอายุ ๑๒ เริ่มทำกับข้าวหุงข้าว ให้แม่ไปทำงาน ส่วนตัวเองจะใส่บาตรหน้าบ้านทุกวัน จำได้ว่าแม่ให้แกงส้มปลาช่อน ก็ไปซื้อมาตัวเล็กเท่าแขน ตอนเด็กๆหุบหัวมันแบบกลั้วๆกลั้วๆ สุกทำยมันไม่ตายดินตกน้ำไปเลย เพราะที่บ้านเมื่อก่อนได้ถุนเป็นน้ำ จำได้ติดตามว่ามันมองข้าพเจ้า และนั่นก็เป็นตัวเดียวและตัวสุดท้าย ข้าพเจ้าเป็นโรคปวดหัวมาตั้งแต่เด็ก ไปรักษาก็ไม่หาย หมอบอกไม่ทราบสาเหตุ บอกว่าคงเครียด ทั่วๆที่เป็นเด็ก

เมื่อข้าพเจ้าเริ่มมาปฏิบัติธรรมก็ให้นึกถึงอดีตที่ทำไว้ ปัจจุบันได้รับผลหมด ปวดหัวอยู่ข้างเดียวคือข้างขวา หมอบอกเป็นไมเกรน คิดว่ามาจากสภาพครอบครัวเรา แต่ข้าพเจ้ารู้ตัวว่ามันไม่ใช่ มันคือกรรมที่ทำไว้ เพราะจะเห็นภาพปลาช่อนนั้นตลอด ปัจจุบันเลิกกินปลาช่อนแล้ว และมักจะซื้อปลาช่อนตัวโตๆที่คนนิยมกินกันเอาไปปล่อยบ่อยๆ ก็ขอให้อริกรรมกันไป

ส่วนมดนั้นยังจงเวรกันไม่เลิก ครั้งหนึ่งขณะนั่งกรรมฐานชั่วโมงครึ่ง จำได้เลยว่านาฬิกาตีบอกเวลาว่าเหลืออีก ๑๕ นาทีจะหมดเวลา มีมดคันไฟมากัดที่แก้มและริม

ผีปาก เจ็บมาก กัดฟันเลย กำหนดรู้ตลอด นึกถึงมดที่ทำได้ก็เลยปล่อยตามสบาย ทน
ได้ พอนั่งไปสักพักเอาอีกแล้ว ตอนนั้นอยู่ลานดิน รู้สึกว่าเป็นมดตะนอย กัดข้างในเสื้อ
๓ จุด ปวดมากๆ ปวดจนรู้สึกตัวชาไปทั้งแถบ ก็แถบขวานั้นแหละมือชนนั้ แต่คราวนี้
ไม่แน่ใจ คิดว่าของจริงเพราะอยู่ลานดิน ก็กำหนดหยิบหนอๆ บัดหนอๆ ไม่รู้ผิดหรือถูก
ทนไม่ไหวแล้ว แต่ไม่เจอมดสักตัว ก็รู้หนอๆ จนหมดเวลา มาดูรอยที่ตัวที่แกำไม่มีสักจุด
ทั้งที่เป็นคนแพ้มด เวลาถูกกัดจะเป็นตุ่มแดงๆ อักเสบจนเป็นหนองเป็นแผลเป็น แต่
ไม่มีเลย ก็ขอให้อิทธิกรรมกันไป แต่ยังไม่ยอม คึ้นนั้นไม่ได้นอนเลยทั้งคืน ทั้งๆที่คนอื่นที่
นอนติดๆกันนอนกันนิ่ง ข้าพเจ้าจับดู โอโห มดเต็มผ้าห่มเลย ไม่รู้มาจากไหน เข้าขึ้นมา
ก็เลยรู้ เจอของจริง ตุ่มแดงๆเต็มตัวเลย สามี่มารับกลับวันนั้นยังช้า เวรกรรมจริงๆ

ยังไม่หมดนะสำหรับมด เพราะทำได้มาก มาปฏิบัติครั้ง ล่าสุดก็ช่วงวันมาฆบูชาที่
ผ่านมา ปี ๒๕๕๐ นี้แหละ เดินชั่วโมงครึ่ง นั่งชั่วโมงครึ่ง ตอนเดินรู้สึกว่วันนี้ร้อนมาก
(ช่วงบ่าย) อยู่ลานดิน มีลมโกรกบางช่วง แต่เหงื่อหยดตึ๊งๆเลย พอกำหนดนั่ง นั่งไปได้
สักพักใหญ่ๆ กำหนดเวทนาตลอด ตอนนั้นไม่ทราบว่านาฬิกาตีไปเท่าไรแล้ว เพลินกับ
เวทนา มาก รู้สึกว่าร้อน เหงื่อชุ่มตัวเลย คิดว่าน่าจะเป็นแดดที่ลอดมาตามใบไม้ ร้อนที่

หน้ามาก เหยื่อออกเต็มไปหมด คิดว่าหน้าต้องไหม้ไปแถบหนึ่งแน่ๆแต่ก็ทน ขณะนั้น
ข้าพเจ้าคิดถึงมดขึ้นมาได้ทันทีว่า ที่เราเอาไฟเผาตอนนั้นพวกเค้าก็คงร้อนแบบนี้เช่นกัน
ก็เลยปล่อย ได้แต่กำหนดเวทนา ทรมานมาก จนหมดเวลาก็ขอให้อโหสิกรรม แล้วแผ่
เมตตาอุทิศส่วนกุศล พอลอกจากกรรมฐาน นิ่งที่นิ่งอยู่ข้างๆบอกพี่เหยื่อออกเต็มหน้า
เลย ก็ตอบว่าสงสัยแดดจะลอบไปไม่ถึงมา นิ่งบอกไม่เห็นมีแดดเลยตรงนี้มันร้อนนะ
ข้าพเจ้าก็รู้ได้ว่าคงมาทวงหนี้อีกแล้ว

เคยไปแก๊งสุนัขเวลาจะถ่ายหนักถ่ายเบาตามถนน ก็จะทำทุกวิถีทางลองทุก
อย่างที่ทำให้สุนัขถ่ายไม่ออก พอมาปฏิบัติขณะเดินจงกรมที่อาคารภavana ๑ ชั้นล่าง
ปวดท้องอยากจะถ่าย ทนไม่ไหว ก็กำหนดเดินเข้าห้องน้ำ ปวดมากแต่ถ่ายไม่ออก จำ
ได้เลยนั่งอยู่ในห้องน้ำ นึกถึงภาพสุนัขกำลังจะถ่ายแล้วเราแก๊งไม่ให้ถ่าย มันก็วิ่งไปวิ่ง
มาเราก็ไม่ยอมให้มันถ่าย เวิร์กกรรมจริงๆ ก็ขอให้อโหสิกรรมกับเค้าไป ด้วยความคิดว่าเป็น
เด็กมันนึกสนุก ไม่คิดว่ามันจะเป็นกฎแห่งกรรม

กฎแห่งกรรมนั้นมีจริง ข้าพเจ้าเชื่ออย่างมาก ไม่เคยเห็นกรรมในอดีตชาติ
ปัจจุบันนี้แหละเห็นทันตา รังแกสัตว์ ตัวเองก็เจ็บป่วยบ่อย ปวดเนื้อตัวไปหมด ทำกับ
เค้าอย่างไรก็ได้รับผลเช่นนั้น ปัจจุบันข้าพเจ้าเลิกทุกอย่าง เจอสุนัขที่เหินก็จะแผ่เมตตา
ให้ทุกครั้ง ทำกรรมไว้เช่นไรต้องได้ผลกรรมเช่นนั้น ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว ผลจากการ
ปฏิบัติ จะทำให้เราระลึกได้ จากการปฏิบัติจะ สำนึกถึงความผิดแล้วก็เลิกสร้างกรรมเวร
ต่อไป เราก็จะมุ่งสร้างแต่ความดี บารมีจะเสริมให้เราไปสู่ความสุขความสำเร็จในชาตินี้
และไปสู่ภพภูมิที่ดีในชาติหน้า ขอบอกว่าถ้าเราทำจริงตั้งใจจริง เราจะรู้ด้วยตัวเอง
อย่างที่เรียกว่า “ปัจจุัตตัง” รู้ได้เฉพาะตน